

Onbekommerd lachen bij de kolderieke slapstickrevue van Plien & Bianca

Typetjesparades, spraakverwarringen, dans, zang en klassieke slapstick: Plien van Bennekom en Bianca Krijgsman beheersen de goede oude revue als geen ander.

Haast per ongeluk komen hun welwillende typetjes in klassieke revuenummers terecht. Twee managers van een verzorgingshuis verzeilen op zoek naar elkaar in een compact deurenstuk. De schmierende chansonnière Joycelyn (Van Bennekom) blijkt op haar zoveelste afscheidsconcert een heel kille kant te hebben, als haar bejaarde moedertje door haar optreden heen komt gelopen. Zonder er een act op zich van te maken, zit de slapstick efficiënt door de komische sketches geweven – daar zie je serieus vakmanschap aan af.

Als twee showmeisjes komen ze op, begeleid door melig-bombastische Disneylandmuziek, hun outfit met elke muzikale ‘tadaa’ ietsje bloter, hun benen prachtig en sterk. En dan – aan het eind van het nummer – storten ze puffend en hijgend in, buiken ineens zichtbaar. Al kibbelend transformeren ze, stijf en stram, gedurende de volledige eerste sketch in twee vroegbejaarde dames, Bep en Truus, die we deze show nog wel vaker zullen zien terugkomen. Om zich na al die moeite direct weer om te kleden voor de volgende.

Verkleedpartijen

Zo heeft elke verkleedpartij in *Harrekidee!* een grappige overgang, waarmee het komische duo met regisseurs Kees Prins en Patrick Stoof de vaart er lekker in houdt, zonder zich zichtbaar te haasten. Soms kleden ze zich achter de schermen om, terwijl we luisteren naar een voicemail, of blijft de één iets langer plakken om de ander wat tijd te geven. Eén keer trekt Van Bennekom simpelweg haar pruik af en verkondigt ‘hallo, ik ben het, Joycelyn! Ik was het al die tijd al, haha!’, om zich daarna op het podium verder aan te kleden en haar volgende comeback vast aan te kondigen.

Van Bennekom en Krijgsman kunnen met een klein gebaar of zenuwtrekje een compleet personage invullen. Ook de kostuums, waarvan sommige zorgvuldig geplaatste ingenaaide borsten en billen hebben, geven de personages extra karakter mee. Naast de verpleeghuismanagers en de chansonnière, zijn ook twee scheldende kabouters en een jong verloofd koppel levendige toevoegingen aan de typetjesparade. Met onderwerpen als de dickpic of de orgasmekloof kiest het kolderieke tweetal soms voor makkelijk scoren, maar dat draagt alleen maar bij aan het onbekommerde avondje amusement dat je van het duo kan verwachten.

Meest uitgpakt hebben ze met de ontwikkelingen tussen de steeds terugkerende Bep en Truus en hun gecompliceerde vriendschap, die ondanks voortdurende (en dikwijls frustrerende) miscommunicatie standhoudt. Zo zorgen ze voor een bitterzoete rode draad met een verrassend en weldadig eind.